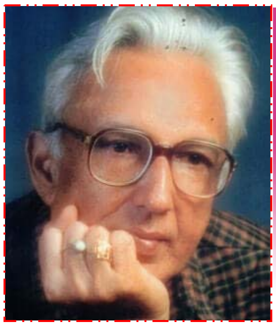

జాలిలేని జాబిలి

– కొమ్మూరి వేణుగోపాలరావు

తనకు కావలసింది వెదుక్కుంటూ ముందుకుపోవడమే మానవుని జీవితం. కాని తనకు కావలసిందేమిటోకూడా తెలియని అస్పష్టస్థితి.

రచయిత కావాలనుకున్నాడు - అయినాడు. డాక్టరు కావాలనుకున్నాడు - అయినాడు. పేరు ప్రఖ్యాతులు కావాలనుకున్నాడు - లభించినై.

కానీ అతనికి యేదో కావాలి. అతన్నెంతోమంది ఆరాధించారు. జీవితంలోకి ఎందరో సుందరీమణులు ప్రవేశించారు. అతని చుట్టూ ప్రేమ హృదయంలో ప్రేమ. కాని ఆ ప్రేమ అతన్ని స్పర్శించేదేగాని అదృష్టవంతుణ్ని చేయలేదు.

యవనం వుంది - డబ్బు వుంది - కీర్తి వుంది - అంతా వున్నారు కాని...?

అతనిపట్ల జాబిలికి జాలిలేదు.

కొమ్మూరి రవికిరణ్ గారి ప్రత్యేక అనుమతితో
అలనాటి అందమైన నవల పునర్ముద్రణ

(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

ఈ ప్రశ్నకు ఆనాడు ఉమాపతికి జవాబు చెప్పలేక తికమకపడ్డాడు. ఓ ముఖ్యమైన సంఘటన అతనికప్పుడు గుర్తురాలేదు.

"ఓసారి ఓ దృశ్యం తిలకించాను. నేను ఎంతగానో ప్రేమించిన మా అక్కయ్య ముద్దులకొడుకు, అనుకోకుండా జేజిలో కలిసిపోయాడు. మేమంతా ఏడుస్తున్నాం. ఆ సమయానికి దారినపోతున్న ఓ చిన్నపిల్ల అక్కడకు వచ్చి హృదయ

విదారకమైన యీ దృశ్యం చూసి జలజలా కన్నీరు కార్చివేసింది. ఆ సంఘటన నా హృదయాన్ని ఊపివేసింది. ఆ అనుభూతి, మమత కాగితంపై పెట్టాలనిపించింది. మొట్టమొదటి కథ రాసేశాను."

రాజ్యలక్ష్మి తన విశాలనేత్రాలను ఎత్తి అతనివంక చూస్తూ "ఆ కథ ఇప్పుడుందా?" అని అడిగింది.

"ఎక్కడో వుండాలి. వెదకాలి" అన్నాడు మధుబాబు.

"వెదకండి. కనిపిస్తే నాకు తప్పక ఓసారి ఇవ్వాలి మీరు" అంది ఆమె.

"అలాగే."

క్రమంగా చీకటి తెరలు క్రమ్ముకు వస్తున్నాయి. రాజ్యలక్ష్మి చిన్నగా నిట్టూర్చింది. "నాకెందుకో మీ రచనలంటే అంత ఇష్టం. మరి ఎవరివి చదివినా వాటిల్లో కావలసినంత గడుసుదనం అగుపడేది. మీ రచనల్లో మాత్రం నిష్కల్మషమైన మీ హృదయం ఎల్లెడలా వెల్లివిరుస్తూ వుంటుంది" అన్నది.

కాసేపు మౌనంగా కూర్చున్నారు. రాజ్యలక్ష్మి స్నేహితురాలు ఆమెను నెమ్మదిగా చేతిమీద గిచ్చి "వెడదామా?" అన్నట్లు సంజ్ఞ చేసింది. "ఇంక పోదామండి" అన్నది రాజ్యలక్ష్మి. ముగ్గురూ లేచి నిలబడ్డారు. ఓ పది నిముషాలపాటు నడిచి చుట్టుగుంట దగ్గర రోడ్డుమీదకు వచ్చారు.

"బస్సులోనే వస్తారా?" అనడిగింది రాజ్యలక్ష్మి.

"తప్పదుగా"

ముగ్గురూ రోడ్ ప్రక్కగా నిల్చున్నారు. బస్ వచ్చేలోగా ఆమె ఎన్నో కబుర్లు చెప్పింది. ఆమెకు డ్యాన్సంటే చాలా అభిరుచి. మొన్న మొన్నటిదాకా నేర్చుకుంటూనే వుంది. కాలేజీలో చేరాక ఇంకా యీ తైతక్కలాడటమేమిటని వాళ్ళ పిన్ని కోప్పడితే నాన్నగారు మానిపించేశారట. తనకు చదువంటే పెద్ద ఇంటరెస్టు లేదుట. అందులో ఈ సైన్సు గ్రూపంటే మహా చిరాకు. కాని తండ్రిపోరు మీదట తప్పలేదు. పుస్తకాలు యెక్కువ చదువుతుందిట. అందులో ట్రాజడీలంటే చెవి కోసుకుంటుంది.

బస్ వచ్చింది.

గవర్నరుపేట సెంటరు రాకముందే ఓ స్టాప్‌లో ఆమె స్నేహితురాలితో దిగిపోయింది. వాళ్ళు ఇల్లు సమీపంలో వున్నదని. మధుబాబు వంటరిగా ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు. అనుకోకుండా అకస్మాత్తుగా ఈ అమ్మాయిలతో పరిచయం

చేసుకుంటారు. తను మరో రకంగా చేసుకోలేదు. ఎంత చనువుగా మాట్లాడింది. తాము అలా దగ్గర దగ్గరగా కూర్చుని మాటలాడటం యెవరయినా చూశారా? ఈ కాలేజీలో వదంతులకు లోటు లేదు.

అన్నిటికన్నా తనని రచయితగా అభిమానించటం అతనికి నచ్చింది, బహుశా ఇంత మనస్ఫూర్తిగా ఇంతవరకూ ఎవ్వరూ తనని అభిమానించలేదేమో?

8

డిసెంబరు ప్రవేశించింది. కాలేజీలో సాంస్కృతిక వారోత్సవాలు జరుగుతాయి. నాటకాలతో, ఉపన్యాసాలతో ఇంకా అనేక ఇతర ముచ్చట్లలో ఆకర్షణీయంగా గడిచే కాలం.

మధుబాబు దగ్గరకు కొందరు విద్యార్థులు వచ్చి వారోత్సవాల్లో ప్రదర్శించటానికి ఒక నాటకం రాసిపెట్టమని అడిగారు. నాటకం. అతను మొదట సంకోచించాడు. ఇంతవరకూ ఎప్పుడూ రాయలేదు" ప్రయత్నిస్తానండి" అన్నాడు.

"టైము లేదండీ. చాలా త్వరగా రాసివ్వాలి. మళ్ళీ రిహార్సల్సు, వగైరాలు ఉంటాయికదండి."

మధుబాబు అంగీకరించాడు.

అంతే. ఇతివృత్తం కోసం ఎడతెరిపిలేకుండా బుర్ర బద్దలుకొట్టుకున్నాడు. ఎవరో అన్నట్లు కథ రాయటం మొదలు పెట్టేటప్పుడు ఒక మాదిరిది అయినా పర్వాలేదనే ఉద్దేశం ఉండొచ్చుగాని. నాటకం అయితే మాత్రం బ్రహ్మాండమైంది రాయాలన్న సంకల్పంతో ప్రారంభిస్తారు. వచ్చినా ఎక్కువ వుండకూడదు. ఈ నాలుగయిదిట్లోనూ రంగస్థలం మారకూడదు.

మొదలుపెడితే ఆ పని పూర్తయ్యేవరకూ నిద్రపట్టే స్వభావం కాదయ్యె. ఇతివృత్తం స్ఫురించటమేమిటి? మూడు రోజులు ఏకబిగిన కూర్చుని రాసెయ్యట మేమిటి. నాటకం పూర్తయిపోయింది. పుస్తకం పట్టుకెళ్ళి ఆ విద్యార్థుల కిచ్చాడు. వాళ్ళది చదివి "బాగుందండి" అన్నారు. రిహార్సల్సు ప్రారంభమైనాయి.

మధుబాబు ఉత్సాహంగా రిహార్సల్సుకి వెళ్ళసాగాడు. సాంస్కృతికోత్సవాల్లో ఇదేగాకుండా ఇంకా మూడు నాలుగు నాటకాలు ప్రదర్శించబడుతున్నై. అవన్నీ ప్రసిద్ధ రచయితలు వ్రాసినవే. తన నాటకం వాటిముందు నిలుస్తుందా అని భయపడ్డాడు మధుబాబు. తోచినప్పుడల్లా సంభాషణలు మారుస్తూ వచ్చాడు.

ఇంతలో ఒక తమాషా జరిగింది. ఆ నాటకంలో కథానాయకుడి వేషం వేస్తోన్న అబ్బాయికీ, మిగతా విద్యార్థులకూ ఏదో సందర్భంలో తగాదా వచ్చింది. అతను నటించనని భీష్మించి వెళ్ళిపోయాడు. మిగతా వాళ్ళకు వెళ్ళి అతన్ని

బ్రతిమలాడే సహృదయం లేకపోవటంలో వింతలేదు. ఇంకా గడువు అయిదురోజులే వుంది. నాటక ప్రదర్శన ఆగిపోయే పరిస్థితి వచ్చింది.

"ఇంకెవరూ లేరా హీరోగా పనికివచ్చేవాడు?" అని అడిగాడు మధుబాబు.

"ఎవరున్నారు? హీరోలమని చెప్పుకు తిరిగేవాళ్ళంతా ఎందులోనో ఒకదాన్లో నటిస్తున్నారు. మేము ఇందులో మిగతా పాత్రలు తీసుకొంటిమాయె. ఇప్పుడీ విషయం డ్రమెటిక్ అసోసియేషన్ వైస్ ప్రెసిడెంట్‌కి తెలిస్తే మండిపడటమేకాక మన నాటకాన్ని స్టేజి చేయనివ్వడు" అన్నారు వాళ్ళు.

మధుబాబు ఆలోచనలో పడ్డాడు.

ఇంతలో వాళ్ళలో ఒకడు "మీ పర్సనాలిటీ బాగుంటుందండీ. మీరే యాక్టు చేసెయ్యకూడదూ?" అన్నాడు.

మధుబాబు కంగారుపడుతూ "నేను ఇంతవరకూ ఎప్పుడూ నటించలేదే?" అన్నాడు.

"దానిదేముందండి? మీరు రాసిన నాటకమయ్యె. మీకన్నా పాత్రను ఎవరెక్కువ అర్థం చేసుకుంటారు గనుక? పోర్షన్ రాదనే బెంగకూడా వుండదు. అదీగాక మీలో మంచి గెవ్చర్ వుంది."

తను ఇలా నటుడిగా స్టేజిమీద ప్రత్యక్షమయ్యే అవకాశం వస్తుందని కలలో కూడా అనుకోలేదు. ఒకవేళ ఊహాలోకంలో చాపల్యానికి ఎప్పుడైనా యీ యోచన మెదిలివుంటే "ఆ సులభంగా తప్పించుకోగలను. ఆ పరిస్థితినుంచి" అని తేలిగ్గా భావించివుంటాడు. కాని ఒకళ్ళు బలవంతం చేసినప్పుడు తమకు ఇష్టంలేని పనులు చేయటానికి మనుషులు ఎలా సంసిద్ధులౌతారో ఇప్పుడు గ్రహించాడు.

వాళ్ళంతా కలిసి అతన్ని ఉక్కిరి బిక్కిరి చేశారు. చివరకు "ఊ" అనిపించారు.

కాని యీ రిహార్సల్లు, హడావుడీ చాలకాలం వ్యయమౌతుంది. చాలా రాత్రయేవరకూ కాలేజీలో గడపాల్సి వుంటుంది. చదువుకునేందుకు స్నేహితుడింటికి పోతున్నానని ఇంట్లో అబద్ధం చెప్పాల్సివచ్చింది. రిహార్సల్లు అట్టహాసంగా జరిగిపోతున్నాయి.

ఈ విషయం రాజ్యలక్ష్మికి తెలిసింది "హీరో అయ్యారుటగా" అంది నవ్వుతూ గరల్స్ రూం ముందు.

"మీరు నర్తకి అయినప్పుడు..."

"చచ్చాం. అయితే అప్పుడే మీదాకా వచ్చిందీ? ఇంగ్లీషు లెక్చరర్ వచ్చి వప్పుకునేదాకా తెగ వేధించారనుకోండి."

"మన యిద్దరి ప్రోగ్రామ్స్ ఒకేరోజున తెలుసా?" అన్నాడు మధుబాబు.

"ఏమిటి? మీదీ ఆ వేళేనా? స్పెషల్‌డే కాదా అది లేడీస్‌కు?" అనడిగింది రాజ్యలక్ష్మి విస్మయపూర్వకంగా.

"మీకు స్పెషల్ డే అంటూ ఏంఈలేదు. ఆ వేళ ఎక్కువ భాగం అతిథులుగా స్త్రీలు వస్తారంతే."

"మీ రిహార్సల్సు చూడాలని వుందండి" అంది రాజ్యలక్ష్మి గారాబంగా.

"వద్దుబాబూ! నాటకం చూడకుండానే ఉడాయించాల్సి వస్తుందప్పుడు" అని మధుబాబు నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రోజు వచ్చింది.

అనుకున్నట్లు బయటినుంచి వచ్చిన అతిథులలో అధికం స్త్రీలే. ఐతే కాలేజి విద్యార్థులుకూడా రోజుకంటే ఎక్కువగా వచ్చారు. విద్యార్థినుల బుర్రకథ, ఫ్యాన్సీ డ్రెస్. చాలా ఉత్సాహజనకమైన అంశాలున్నాయ్. గ్రీన్ రూమంతా హడావుడిగా, అట్టహాసంగా ఉంది. ఆడవాళ్ళదే మెజారిటీ ఐపోయింది. వాళ్ళందరూ మేకప్ చేసుకోవటం, హంగామా చాలా ఉంటుంది కాబట్టి నాటకంలో వేసే వాళ్ళు కర్టెన్‌దాటి ఇవతలకు రాకూడదని ఆంక్షపెట్టి, వాళ్ళచుట్టూ ఒక తెరకట్టేశారు.

"మరి బ్రహ్మాండమైన అవసరం ఏమైనా వస్తేనో?" అన్నాడు ఓ విద్యార్థి తలకాయ ఇవతలకు పెట్టి, "ముందా తలకాయ అవతలకు దూర్చండి, అవసరం వుంటే అవతల్నుంచి కేకెయ్యండి" అందో యువతీమణి.

ప్రోగ్రాంలో ఎందువలననో కొన్ని మార్పులు జరిగాయి. దాని ప్రకారం మొదట ఫ్యాన్సీ డ్రెస్. తర్వాత నాటకం, పిదప డ్యాన్స్. ఈ విషయం వెల్లడి అయేసరికి "అరెరే స్టేజ్ ఎరేంజ్ చేసుకోవాలే" అంటూ అప్పటికి మేకప్ పూర్తయిన మధుబాబు తెర తొలగించుకుని ఇవతలకు వచ్చాడు.

"అయ్యయ్యో ఆడవాళ్ళం వున్నాం" అంది సోదె వేషం వేస్తున్న అమ్మాయి.

"ఐతే భయపడాల్సింది నేను" అన్నాడు చప్పున మధుబాబు పరిహాసంగా.

"హాసేవ్ అతను కవే జాగ్రత్త" అని హెచ్చరించింది ప్రక్కనున్న ఓ ఎలజవ్వని.

"కవిగారూ సోదె చెప్పమంటారా?" అంది ముందుకొస్తూ ఆ పాత్రధారిణి.

"చెయ్యిచూశా? ఐతే ఇదిగో నా చెయ్యి."

ఆ అమ్మాయి చనువుగా అతని చెయ్యి పట్టుకుని పరిశీలిస్తూ, "సోది సెపుతానయ్య సోది సెపుతాను. ఉన్నది ఉన్నట్లు లేనిది లేనట్లు, అరిచెయ్యి చూసి అరమరిక లేక" అని

"పెట్టవుందా బాబూ నీకు?" అని ప్రశ్నించింది.

"ఇద్దరు" అన్నాడు మధుబాబు.

"ఊ, ఉషారైన పోతు. గుసగుసలాడుతున్నాడు" అని అతని చెయ్యి విసిరికొట్టింది.

ఇంతలో అక్కడికి డ్రమెటిక్ వైస్ ప్రెసిడెంటు వచ్చి హడావుడి పడ్తూ, "ఇంకా ఇలాగే వున్నారా టైమయిపోతుంటే? ఫ్యాన్సీ డ్రెస్ వాళ్ళంతా ఒకరివెంట ఒకరు తెరముందుకు వచ్చెయ్యండి. వూ క్విక్" అన్నాడు.

"మనసంతా కంగారు మన పోతురాజుకు

వట్టిపోజేగాని గట్టితనమే లేదు."

"ఓసి పదవే అల్లరి చెయ్యకుండా" అని మరో యువతీ లలామ ఆమెను ముందుకు తోసింది. అంతా కిలకిలమని నవ్వుకుంటూ ప్రక్కకి వెళ్ళారు.

గోడకు ఓ క్యాలెండర్ తగిలించాలి, రంగస్థలాలంకరణకు. క్యాలెండరైతే వుందిగాని, అది గుడ్డకి తగిలించుకోవటానికి ఏమీలేదు. మధుబాబు అన్వేషిస్తోన్న నేత్రాలతో అటూ ఇటూ చూశాడు. లోపల కర్టెన్ వెనక కదిలిక అయింది.

అటుకేసి వెళ్ళాడు.

"అయ్యో" అంది స్త్రీ కంఠం. వెంటనే నేల జీరాడుతున్న పమిటను భుజం మీద కప్పేసుకుని "ఎవరండి మీరు? చెప్పా పెట్టకుండా ఇలా వస్తే" అని కోపాన్ని వెలిగ్రక్కింది.

"రాజ్యలక్ష్మీ" అన్నాడు మధుబాబు ఆమె ముఖంలోని సౌందర్యరేఖలకు విభ్రాంతుడై.

ఆమె చకితయై, అతని ముఖంలోకి తీక్షణంగా చూసి, మరుక్షణంలో కిలకిలమని నవ్వేస్తూ "అబ్బ! మీరా? ఎంత మారిపోయారు వేషంలో?" అన్నది.

మధుబాబు కొంచెం లజ్జితుడై, ప్రక్కకి చూస్తూ "పిన్నీసువుందా రాజ్యలక్ష్మి మీ దగ్గర?" అన్నాడు.

ఆమె ఓసారి గాజులు సవరించి చూసుకుని "లేదే? ఎందుకూ?" అంది.

"తెరకి కాలెండర్ గుచ్చాలి. ఇప్పుడు మా నాటకమే ప్రారంభమౌతోంది తెలుసా? మీ నాట్యం ఆ తర్వాత."

"అయ్య బాబోయ్! అంతసేపూ ఈ అలంకరణ అంతా భరిస్తూ జపం చెయ్యాలా ఎందుకు మారింది ప్రోగ్రాం?" అనడిగింది విసుగ్గా.

"ఏమో నాకు తెలీదు. వస్తాను. స్టేజి ఎరేంజి చేసుకోవాలి" అని మధుబాబు అక్కడ్నుంచి కదలబోయాడు.

"ఉండండి."

అతను ఆగాడు.

"పిన్నీస్ కావాలన్నారు కదూ? కొంచెం అటు తిరగండి ఇస్తాను."

"తిరక్కపోతే ఇవ్వరా?"

"సరే తిరక్కండి" అని ఆమె అటు తిరిగి జాకెట్‌నున్న పిన్నును వూడదీసి, చెయ్యి జాచి ఇచ్చింది.

"థాంక్స్" అన్నాడు మధుబాబు అందుకుంటూ.

"నేను బాగున్నానా?" అంది రాజ్యలక్ష్మి.

"ఏదీ? ఇంకోసారి చూడనివ్వండి. ఇటు తిరగండిమరి పూర్తిగా."

"అబ్బ! నాకు సిగ్గేస్తుంది. బాబూ. చెప్పక్కరలేదులే వెళ్ళండి."

ఓ చిత్రమైన పరిమళం ఆమె శిగనుండి వ్యాపించి అతన్ని ఆవహించింది. ఆ మెర్క్యురిక్ లైట్ల వెలుగులో ఆమె తెల్లటి శంఖంలాంటి కంఠం, సుకుమారమైన ఆమె లేత భుజాలమీద సౌందర్యం అతడ్ని మత్తెక్కించింది. ఎక్కడినుంచో మధురమయిన సుగంధం వీచినట్లయింది. ఒక్క క్షణము... ఒక్క క్షణంలో అతను వ్యామోహాంధకారంతో మునిగిపోయాడు. చప్పున ఓ అడుగు ముందుకు వేసి ఆమెను భుజాల మీద పొదివి పట్టుకుని బలవంతంగా తనవైపు త్రిప్పుకున్నాడు.

"మధుబాబూ?" అంది రాజ్యలక్ష్మి కంపిత స్వరంతో.

అతని కళ్ళు జిగేల్ మన్నాయి. అట్లాగే కళ్ళువిప్పి చూడసాగాడు. ఆ కాంతిని, సహజలాలిత్యపు సౌందర్యాన్ని తేజోమయరూపాన్ని భరించలేకపోయాడు. మోహావేశంలో ఆమెను భుజాల మీద పొదివిపట్టుకుని బలవంతంగా తనవైపు త్రిప్పుకున్నాడు.

"మధుబాబూ?" అంది రాజ్యలక్ష్మి కంపిత స్వరంతో.

అతని కళ్ళు జిగేల్‌మన్నాయి. అట్లాగే కళ్ళు విప్పి చూడసాగాడు. ఆ కాంతిని, సహజలాలిత్యపు సౌందర్యాన్ని తేజోమయ రూపాన్ని భరించలేకపోయాడు. మోహావేశంలో ఆమె ముఖం మీదకు వొంగాడు.

ఛళ్‌మంది అతని చెంప.

అతనికి తెలియలేదు. ఆమె సుందర నయనాలకేసి చూస్తున్నాడు. ఆమె కన్నార్పకుండా అతన్ని చూస్తోంది. చప్పున మళ్ళీ ముందుకు వొంగి తన పెదాలతో ఆమె పెదాలను తాకాడు. అతని చెంప మీద ఎవరో ఈడ్చి కొట్టినట్లయింది. నిజానికి ఎవరూ కొట్టలేదు. ఇందాకటి దెబ్బ ఇప్పుడు స్ఫురించింది. ఆమెను వదిలి, గబగబ ఇవతలకు వచ్చేశాడు.

"టైము అయిపోవచ్చింది. ఎరేంజ్‌మెంట్స్ పూర్తయినయ్యా?" అంటున్నాడు వైస్ ప్రెసిడెంట్ హడావుడిగా వచ్చి.

మధుబాబు జవాబు చెప్పకుండా కుర్చీ ఎక్కి క్యాలెండర్ని తెరకి గ్రుచ్చుతున్నాడు. అతని చెంప మంటపెడుతోంది. రాజ్యలక్ష్మి పెదాలుకూడా మండుతున్నాయి గావును ఇలాగే. అవతల ఆ వంక. ఎట్లా భరిస్తుంది ఈ అవమానాన్ని?

"టైము లేదు" అంటున్నాడు వైస్ ప్రెసిడెంటు.

మూడే మూడు నిమిషాల్లో బల్లలూ, అవీ సర్దేశారు. మధుబాబు అన్నీ యాంత్రికంగా చేస్తున్నాడు. అతనితోనే మొదలౌతుంది నాటకం. వైస్ ప్రెసిడెంట్ ఏదో ఎనౌన్స్ చేశాడు మైకులో. తెర లేచింది.

జీవితంలో మొదటిసారిగా కొంచెం పేరు తెచ్చుకున్న రచయిత మధుబాబు నటిస్తున్నాడు.

అతనికి కీర్తివుంది, ధనం వుంది, విద్యవుంది. యవ్వనం వుంది. కాని సుఖంలేదు. ముందుకు వేసే ప్రతి అడుగూ అశాంతిని రెచ్చగొడుతున్నాయి. అతనికి ఏ ఆడదీ మనసు ఇవ్వదు. ఇచ్చీ యివ్వలేని స్థితి. స్నేహితులెవరూ అర్థం చేసుకోరు. ఒక్క నిమిషం మనశ్శాంతి లేదు. ఆత్మహత్య చేసుకోవాలంటే అనేక అవాంతరాలు.

పాత్రలో లీనమై నటిస్తున్నాడు మధుబాబు.

రాజ్యలక్ష్మి స్టేజ్ ప్రక్కగా నిల్చుని ఆశ్చర్యంగా చుస్తోంది. ఆమెకు జరిగిందంతా గుర్తురావటంలేదు. కన్నార్పకుండా పరిశీలిస్తోంది. ఎంత బావున్నాడు. ఏదో కవ్విస్తోంది అతన్నుంచి. తన ఊహకి అందని అంతస్తులో వున్నాడు. ఎక్కడికో, గొప్పగా పెరిగాడు. ఉన్నతమైన, సుకుమారమైన అతని మూర్తి ఆమెను ప్రలోభ పెట్టింది. జాలి కలుగుతోంది. ఏమిటో? ఆమె నేత్రాంచలాలలో నీళ్ళు చిలికాయి.

మధుబాబుకు భయం వెయ్యటంలేదు. అతను సర్వం విస్మరించాడు. హృదయం పరవశత్వంతో పొంగిపోతోంది. తను కళాకారుడు. అతని కంటికి ఎవరూ కనబడ్డంలేదు. ప్రేక్షకుల కంటికి అతను తప్ప ఎవరూ కనబడ్డంలేదు. ప్రేక్షకుల కంటికి అతను తప్ప ఎవరూ కనబడ్డంలేదు. అవి సంభాషణలు కావు, హృదయ వీణాతంత్రులు. ఎలా రాశాడని ఏమీ తెలియని మధుబాబు? అది సాంఘిక నాటకం కాదు, చారిత్రకం కాదు. కాలానికీ పరిధులకూ అందీ అందని ఓ అపూర్వ మనస్తత్వ చిత్రణ.

గంటన్నర గడిచాక నాటకం ముగిసింది. మధుబాబునీ స్టేజిమీద పరిచయం చేస్తోంటే ప్రేక్షకులు కరతాళధ్వనులు చేశారు. కాలేజ్ ప్రిన్సిపాల్ కళాపిపాసి. ఆయన పులకరించిపోయాడు. గ్రీన్ రూములోకి వెళ్ళి అతన్ని కావలించుకున్నంత పనిచేసి అభినందించాడు.

మధుబాబుకు తెలియటం లేదు. కలగా వుంది. ఎవ్వరికీ జవాబు చెప్పటంలేదు. ఓ మూలకు పోయి మౌనంగా కూర్చున్నాడు.

రాజ్యలక్ష్మి అతన్ని చూసింది. ఎలాగైనా వెళ్ళి పలకరించాలని తారట్లాడసాగింది. ఇంతలో అతన్ని చెంపమీద కొట్టిన సంగతి జ్ఞప్తికి వచ్చింది. కళ్ళలో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి. వెళ్ళి ఆ చెంప అలా మృదువుగా రాయాలనుకుంది. శరీరం మరచి ముందుకు కదలబోయింది. ఎవరో ఆమె భుజం మీద చెయ్యి వేశారు, "రావే మతిమరుపుదానా, అప్పుడే ఎనౌన్స్ కూడా చేసేశారు. భలేదానివే"

మధుబాబు ముఖం ఎత్తి ఆమెవంక చూశాడు. అదే సమయంలో ఆమె జాలిగా చూసి అక్కణ్నుంచి వెళ్ళిపోతోంది. "రాజ్యలక్ష్మీ" అన్నాడతను బలహీనంగా. ఆమెకు వినపడలేదు.

తబలా, హార్మోనియం శ్రుతిని అందుకున్నాయి.

నాట్యం మొదలయింది.

మరో లోకంలోకి ఎగిరివెళ్ళింది రాజ్యలక్ష్మి.

"అనిల తరళ కువలయ నయనేన

తవతీవసా కివలయ శయనేన

సఖి! యారమితా వనమాలినా..."

మధుబాబు విభ్రాంతుడై అవలోకిస్తున్నాడు. రాజ్యలక్ష్మిలో ఇంతటి కళారాధన గూడుకట్టుకుని వుందని తెలియదు యింతవరకూ.

"వికసిత సరసిజ లలిత ముఖేనా

స్ఫుటతివసా మనసిజ విశిఖేన"

పెదవులు.. తను మలినపరచిన ఆ మృదువైన అధరాలు జంకించిపోతున్నాయి. లలిత లలితంగా, మధుర మధురంగా.

"లేదులేదు" అనుకున్నాడు మధుబాబు ఆరాటంతో కొట్టుకుపోతూ "నేనామెను ప్రేమించలేదు. మహోజ్వలమైన ప్రేమ ఎక్కడ? నా చంచల ప్రవృత్తి ఎక్కడ? ఒక పుష్ప సౌరభాన్ని ఆఘ్రాణించినట్లు ఈ సోయగాన్ని ఆస్వాదించటానికి చపలచిత్తుడనై చలించాను. నాది స్వార్ధం?"

ఎక్కడినుంచో ఓ రాయి విసురుగావచ్చి నర్తకి ముఖమ్మీద కొట్టుకుంది. "అబ్బా" అని నుదురు పట్టుకుని నిలబడిపోయింది ఆమె. కళ్ళు గిరగిరమని తిరిగాయి. క్రిందకు వొరిగిపోసాగింది.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments